

docela dobře možno, aby tytéž podmínky byly uloženy při veřejné dražbě i každému jinému vydražiteli.

Co se týče výtky, že bylo nesprávně zjištěno, že většina členstva honebního společenstva je pro zadání honitby veřejnou dražbou, je sice tato okolnost v naříkaném rozhodnutí uvedena, ale jen mimochodem a ne jako důvod. Kdyby byla tedy i nesprávnou, neměla by na rozhodnutí samo, nejsouc jeho základem, nijakého vlivu ke škodě stěžovatelů a nezakázala by takovou vadu řízení, pro niž by bylo třeba naříkané rozhodnutí zrušiti.

Není tu tedy ani vadnosti nějaké a proto bylo stížnost jako neodůvodněnou zamítnouti.

Č. 436.

Úřednictvo: Justiční správa nebyla povinna ani prozatímně ponechat v úřadě úředníky bývalého státu uherského na Slovensku, kteří nevykonali slib poslušnosti republiky československé.

(Nález ze dne 2. června 1920 č. 4964.)

Prejudikatura: nález ze dne 30. dubna 1920 č. 3041, sbírky č. 397.

Věc: Dr. František G. v Košicích proti ministerstvu spravedlnosti v Praze (zast. místotajemníkem Drem. Neudekem) stran propuštění ze služby.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Dne 14. května 1919 Dr. Frant. G., dosaváde senátní prezident Košické soudní tabule, spolu s několika jinými členy vnesl na justiční správu republiky československé žádost, aby mu dala dovolenou a poukázala všechny zákonité požitky na tak dlouho, dokud mírová konference neurčí definitivně hranici státu československého a maďarského.

Na to dostalo se mu výnosem ministerstva spravedlnosti ze dne 17. května 1919 č. B. 2521/19 vyřízení v ten smysl, že se jemu povoluje — beze všeho prejudice pro jeho i jen prozatímní ponechání — k prohlášení, chce-li vykonati slib poslušnosti dle § 2 z 10. prosince 1918 č. 64 sb. z. a n. či býti dán k dispozici vládě maďarského státu lhůta až do té doby, kdy budou hranice státu mírovou konferencí určeny, nejdéle však do 20. srpna 1919, do té doby dává se mu beze všeho prejudice dovolená se zákonitými požitky. Žádost ze 6. srpna 1919 za prodloužení této lhůty byla výnosem ze 13. září 1919 č. B. 2521/7 zamítnuta a podotknuto, že ti, kteří by neprojevíli ochotu ihned a bez výhrady složit slib republiky, budou ihned dáni k dispozici vládě maďarské a plat jim koncem října, event. listopadu bude zastaven. Stěžovatel, jak z protokolu z 19. září 1919 patrně, vzal toto vyřízení na vědomí, slibu poslušnosti však nesložil, nýbrž žádal, aby koncem března 1920 mohl žádati o své pensionování.

O žádosti té vydáno rozhodnutí zástupce ministerstva spravedlnosti z 9. října 1919 č. B. 2521/12, intimované stěžovateli výměrem předsed-

nictva soudní tabule v Košicích jakožto rozhodnutí ministra plnomocníka pro Slovensko, jímž vysloveno, že Dr. G. ve smyslu § 2 zákona z 10. prosince 1918 č. 64 sb. z. a n. neponechává se ani prozatímně na svém místě, poněvadž nevykonal slibu poslušnosti ve smyslu tohoto zákona a poněvadž zmocněnec vlády uznal, že i jinak není se své úkoly; zároveň byl dán k dispozici vládě republiky maďarské a podotknuto, že koncem října resp. listopadu zastavuje se výplata jeho služebních platů. Žádost za další dovolenou i žádost za dání do disponibility, ježto platnými zákony nejsou odůvodněny, zamítnuty. Do jaké míry bude mu příslušet nárok na pensijní požitky dle mírové smlouvy, bude lze posouditi teprve po uzavření smlouvy. Před tím nelze nároku takového zabezpečiti těm, kdož ve smyslu § 2 zákona z 10. prosince 1918 č. 64 sb. z. a n. nebyli prozatímně ve službě ponecháni.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nejvyšší správní soud uvážil toto:

Námítka, že naříkané rozhodnutí vydáno bylo nekompetentním orgánem, totiž ministerstvem s plnou mocí pro Slovensko a nikoli jedině příslušným ministerstvem spravedlnosti, jest neodůvodněna. Výnos z 8. října 1919 vydán byl orgánem, jenž exponován jest v Bratislavě z rozkazu ministerstva spravedlnosti československé republiky a jeho jménem obstarává jakožto orgán tohoto ministerstva určité záležitosti justiční správy na Slovensku. Bylo-li naříkané rozhodnutí v intimátu dodaném stěžovateli označeno omylem jakožto rozhodnutí ministra plnomocníka pro Slovensko, nelze spatřovati v tom podstatné vady, poněvadž nebylo stěžovateli oním mylným označením znemožněno hájiti svých práv.

Ve věci samé dlužno uvážiti:

Předmětem sporu je poměr stěžovatele jakožto úředníka bývalého státu uherského k státu československému, jehož svrchovanosti státní podroben jest i úřad, u něhož stěžovatel dosud službu svou konal. Pro právní posouzení poměru toho směrodatny jsou jedině zákony státu československého, v konkrétním případě zákon z 10. prosince 1918 č. 64 sb. z. a n. o mimořádných přechodních ustanoveních na Slovensku.

Dle § 2 tohoto zákona ponechají se státní úředníci bývalého království uherského prozatímně ve svých úřadech s dosavadními požitky, složí-li slib poslušnosti republice československé a uzná-li zmocněnec vlády, že i jinak jsou se své úkoly. Nesporno jest, že stěžovatel slibu toho nesložil a nesplnil tudíž podmínky stanovené pro své ponechání v úřadě s dosavadními požitky.

Vzhledem k tomu odpovídá zákonu naříkané rozhodnutí, jímž stěžovatel ve svém úřadě ponechán nebyl a jímž výplata dosavadních jeho požitků byla zastavena, a jest stížnost proti rozhodnutí tomu směřující bezdůvodnou. (Další odůvodnění jest stejné jako při nálezu č. 397.)

Č. 437.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy):
Lhůta k podání námitek dle § 18 česk. ř. dávk. se neprodlužuje, když po-